

[Aabel, Andreas]¹⁰
Reise Sang.

See Norges Blomsterdal!
Farvel du kvalme Fangekrog
Den vilde Granestog
Er nu saa deilig sval,
Trala la la, la la!
Ja lysteligt det er i Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

Hør Fjeldets stolte Fos!
Nys brød den Vintrens Baand og Tvang
Nu gaar den frit sin Gang,
Og brummer Bas til os:
Brum brum brum brum! brum brum!
Ja, lysteligt det er i Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

Lys! Gjøf fra Birkevist
Sit „Kuku“ slaar af Hjertensgrund,
Lidt klobset er hans Mund;
Han mener „Tak for sidst!“
Kuku, kuku! kuku!
Ja lysteligt det er i Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

Her kendte Toners Fald
Som klinger blidt fra Lien hist
Smaagutten plyndrer vist
Den gamle Syljukald:
Sing lung lung lung! lung lung!
Ja, lysteligt det er i Nor
:: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

V box 27: 792

Paa friske grønne Eng
 Staar Blommer, røde, gule, blaa
 Og reder Alfer smaa
 En yndig Brudseeng.
 So jo jo jo! jo jo!
 Ja, lysteligt det er i Nor
 :: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

Saa blaa som Himlens Hvelv
 Fra Hyttens Dør, saa skjemst paaklem,
 To Dine titte frem
 Og leer som Freya selv.
 Ha ha ha ha! ha ha!
 Ja, friske fagre Benter boer
 :: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

Og faar vi end en Skur —
 Lidt Regn gjør Bondens Ager godt
 Vi skyed aldrig Vaadt,
 Det er mod vor Natur
 Heihop heihop! ha ha!
 Ja, lysteligt det er i Nor
 :: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

Naar hjem til Dønt og By
 Vi vende maa fra Landets Lyst
 Med „Glemmigei“ ved Bryst
 Vi slynge høit mod Sky:
 Trala la la, la la!
 Ja, længe blomstrer gamle Nor
 :: Blandt Fjeld og Li og Fjord. ::

Emor og Thora.

En venlig Aften under Rosers Bue, Sad Emor
 ved sin elskte Thoras Side; Alt slumred' trygt i
 Stov, i Mark og Bue; Thi det var henved Mid-
 nats-tause Tide.

2. Da hævede sig skydfri Emors Bryst,
 Hans Hjerter slog saa omt af hellig Varme; Hans
 mørke Die blev saa klart og lyst, Da han om
 Thora slynged' sine Arme.

3. O Elskte! sagde han, paa dette Sted,
 Hvor dine Barndoms Aar henfløde; Her, hvor
 du svor mig Trofskabs dyre Ed, Her skal du snart
 min Grav med Roser pryde.

4. O Thora, blev han ved, og hæved' fro
 Sit Die mod den stjernestroede Bue, Der skal vi
 dog engang forenet see, Hift oppe, hvor de klare
 Stjerner lue.

5. Da svæved Kjerlighedens Engel blid I
 lysende Gestalter om de Gode, Der som et Kov
 for Dødsfald, Had og Lid, Afviste vandre maa
 paa Sorgens Klode.

6. O Thora! snart jeg hen til Døden gaar,
 Mit Blod skal snart din haarde Fader fryde;
 Forladt og sorgfuld da igjen du staar, Din' Taa-
 rer ene skal ved Riget flyde.

7. Nei elskte Emor, raabte Thora — nei,
 Et ene skal du døe, din kjære Pige Vil følge dig,
 skjønt paa en farlig Vej Op til Alfaders lyse
 Himmerige.

8. O Engelfjønne! da med Fryd jeg døer,
 Velsignet sidste Time du mig være; Da skal jeg

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 110

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
110

jo iblandt Valhallas Møer Smorgen favne dig, du
Engelkjære.

9. Nu Timen slog, de Elfte skiltes ad; Hun
ileb' hjem, og han til mørke Fængsel, Hvor Bæg-
teren ved skummel Indgang sad Og ventede paa
ham med urolig Længsel.

10. Paa Himlens østre Bue Ratten veg;
Alt smilte frem den unge Morgenrøde, Da Tho-
ras grumme Fader stolt besteg Den Høi, hvor
Emor skal som Offer bløde.

11. I Jomfruburet, smykked' som en Brud,
Saa Thora mere skjøn end Morgenrøden Og
sendte fromme Bønner op til Gud Om Taalmod,
Styrke, Kraft og Mod i Døden.

12. Da saa hun Emor rolig træde frem,
Hun saa det tunge Sværd hans Hoved ramme,
Tilgiv mig, milde Gud! min Brøde glem, Hun
raabte blidt og Borgens stod i Flamme.

13. Mod Himmelen den røde Bue steg, Da
Thoras Fader stod som ramt af Jorden, Som
Marmorstøtte stod han kold og bleg; Thi Thoras
Aand var ikke meer paa Jorden.

14. I Myrtelunden paa det elste Sted Hvor
Emor hørte til sin Thora kvæde, Der sænkede man
til Roe dem Begge ned, Og planted' over Graven
Roser spæde.

15. Hift hvor ei Sorgens Pile trænge frem,
Hvor Dyden ikke skal for Ondskab segne, Der
vandrer Thora med sin elste Ven I Ewighedens
lyse, blide Egne.